יחי ההבדל!

לכבוד חג־החנוכה והנס הגדול שהיה פה, עש־תה חברתי את הלא־ייעשה בשום אופן, והזמינה אליה לסופגניות 10 מחברותיה, שאף אחת מהן לא הכירה אף אחת אחרת. לפי כל הכללים מסיבה כזאת נועדה לכישלון חרוץ ביותר.

10 נשים שמעולם לא פגשו זו את זו, ואם יש ביניהן משהו משותף, אף אחת לא יודעת על כך. היו שם — חוקרת בתחום הסוציולוגיה, עיתונאית, מדריכת קבוצות־הורים, סוכנת־ביטוח, סטודנטית, עקרת־בית פיליפינית (הנשו־אה לישראלי), בעלת־חנות לחזיות ואני.

היה ברור לי לגמרי, מבלי לברר, כמובן, שאחת היתה משוגעת לתיאטרון ואחת פשוט מתעבת את העניין. אחת תמכה בארץ־ישראל השלמה ואחרת החזיקה בקצה השמאלי של המפה הפר־ליטית. אחת מהן עשירה בוודאי, ושתיים, לפחות, חסרות־פרוטה. אחת היתה כבר סבתא, ואחת בהריון עם הילד הראשון.

רובן היו בנות למישפחות פולניות, אבל היו גם שתי ספרדיות, ואחת, כאמור, פיליפינית. אחת היתה שקטה מאוד ושתקנית, ושלוש היו פטפטניות נוראיות.

אחת אמרה שהיא לא יודעת מה לעשות כי הילדה שלה לא אוכלת כלום כלום, והשניה אמרה שהילדים שלה לא סותמים את הפה, וכבר אין לה כסף, וכח וסבלנות. כמה מהן היו בוגרות־אוניברסיטה, ואחרות בוגרות־תיכון, ואחת גמרה שישית, למרות שהיא הרגישה שהיא יודעת הכל.

אז באמת, מה יש לנשים כל־כך שונות לעשות שלוש שעות ביחד? בהתחלה ללחוץ ידיים ולחייך ואחר־כך לטעום מן התיקרובת, ולהגיד איזה יופי, ומייד לעבור לשיחה ערנית על אוכל ועל בישול ועל דיאטה, ואחר־כך לשכוח רגע את הדיאטה, ולספר קצת על העבודה ועל הילדים והבעלים, ואז הגיעה זאת מהחנות לחזיות, וכל אחת ניסתה להגיד משהו מצחיק, ודווקא יצא לה.

ופתאום היתה אווירה חמה, שרק נשים יכולות ליצור תוך רבע שעה, וכולן צחקו, ואכלו עוד קצת סלט חצילים, ואשה אחת סיפרה על מחקרים חדשים לריפוי מחלת־הסכרת, ואחרת סיפרה על ילדה קטנה שלא הסתדרה בבית־הספר, ואיך בחצר היא פגשה איזה מטורף־מין, וריברנו על איך להזהיר את הילדים מפני זרים, אבל לא לגרום להם חרדה ופחד מכל אחד.

והפיליפינית סיפרה על קשיי־ההסתגלות בישראל, והיא תיבלה את הסיפור בשגיאות מקסימות, ואנחנו נהנינו ולא טרחנו לתקן אותה. המארחת התרוצצה כל הזמן ושאלה אם מישהי רוצה עוד קפה וכולן רצו.

התאמצנו, כל הזמן, לשמוע מה דיברו בכל קצה של השולחן, והצטרפנו פה, והצטרפנו שם, ופתאום, ב־9 בערב, נזכרה כל אחת שיש לה בית ובעל וילדים, וכל אחת הציעה לשניה טרמפ, וברחוב נפרדנו ממש כמו חברות טובות, ואמרנו „להתראות", למרות שאי־אפשר היה לדעת אם נתראה אי־פעם, אבל היה נהדר.

רק נשים יכולות להגיע לקירבה כזאת בפגישה אחת מיקרית, ויש נשים — מאוד מסויימות — שטוענות, כל הזמן, שאין הבדל בין גברים ונשים.

והרי החדשות

על כל בושם חדש שממציאים עבור הנשים, מייד ממציאים גם איזה אפשר־שייב לגברים, כדי שלא ירגישו מקופחים. הפעם זה פירסט קלאס מתוצרת ניימשר ביוטי (יהודים, דברו עברית, לעזאזל!) כתוב עליו שהוא ממש מהפכני, שהוא פותח עידן חדש, שהוא מכיל אלוורה וחומרים טבעיים, מונע את ייבוש העור, מחדש את צמיחת תאי־העור ומעניק לחות מרוכזת ותחושת־רענ־נות.

אחרי שקראתי את כל זה, וניזכרתי שכבר הרבה פעמים קראתי דברים דומים על־גבי ארי־זות של כל בושם חדש שממציאים עבור הנשים, מייד ממציאים גם איזה אפשר־שייב לגברים, כדי שלא ירגישו מקופחים. הפעם זה פירסט קלאס מתוצרת ניימשר ביוטי (יהודים, דברו עברית, לעזאזל!) כתוב עליו שהוא ממש מהפכני, שהוא פותח עידן חדש, שהוא מכיל אלוורה וחומרים טבעיים, מונע את ייבוש העור, מחדש את צמיחת תאי־העור ומעניק לחות מרוכזת ותחושת־רענ־נות.

אחרי שקראתי את כל זה, וניזכרתי שכבר הרבה פעמים קראתי דברים דומים על־גבי ארי־זות של כל בושם חדש שממציאים עבור הנשים, מייד ממציאים גם איזה אפשר־שייב לגברים, כדי שלא ירגישו מקופחים. הפעם זה פירסט קלאס מתוצרת ניימשר ביוטי (יהודים, דברו עברית, לעזאזל!) כתוב עליו שהוא ממש מהפכני, שהוא פותח עידן חדש, שהוא מכיל אלוורה וחומרים טבעיים, מונע את ייבוש העור, מחדש את צמיחת תאי־העור ומעניק לחות מרוכזת ותחושת־רענ־נות.

אחרי שקראתי את כל זה, וניזכרתי שכבר הרבה פעמים קראתי דברים דומים על־גבי ארי־

„קל וחומר"
מזכיר את הפלסטלינה

זות של דברים אחרים, פשוט פתחתי את הבקבוק, והרחתי. ריח נעים מאוד. 25 שקלים לבקבוק.

★ ★ ★

במיוחד עבור אלה שסיגריות לא מגעילות אותם, ולכן יש להם ריח מאוד מסויים מהפה, וכיתמי־ניקוטין על השיניים, ייצרה חברת סולי־דוכס את מישחת־השיניים סולידוכס אנטיקוטין 1.65 ש"ח לשפופרת, וחסל ריגשי־אשמה כלפי הסביבה. יופי!

★ ★ ★

חדש בשוק — חומר־ניקוי לאמבטיות וכיורים בשם אמבט x. היצרנים טוענים שהוא מנקה אמבטיות ובהחלט לא מסרטן ולא מזיק לבריאות. ניסיתי אותו על האמבטיה הפרטית שלי והציון — כמעט טוב מאוד. להשיג בכל מקום, תמורת 4 ש"ח לבקבוק של ליטר אחד.

★ ★ ★

לילדים יצירתיים או לאמהות שרוצות ילדים יצירתיים — קל וחומר, משהו שמזכיר את הפלסטלינה, שבה שיחקנו (מזמן מזמן). אחרי שיוצרים ממנו דמויות מתקשה החומר מעצמו. ואם הדמות לא הצליחה, או פשוט נמאסה, אפשר לפורר אותה, לערבב במים ושוב מתקבל החומר שממנו אפשר ללוש דמויות. גביע של 300 גרם (בצבעים שונים) — 4.95 ש"ח.

★ ★ ★

אורדע יצאה לשוק במישחק־זיכרון חדש בשם פירות־ארצנו. בדיוק כמו כל מישחקי־הזיכרון הא־חרים, אלא שהפעם במקום בעלי־חיים, פרחים או דמויות אחרות, מופיעות על הכרטיסים תמונות של פירות.

למה קוראים לליצ'י, פפינו, מקדמיה, שעונית ודובדבן, פירות־ארצנו? זו כבר שאלה אחרת. עם היד על הלב — מאורדע אני מחכה למשהו יותר מוצלח.

★ ★ ★

ואחרון אחרון חביב — ילד השבוע. הפעם זו ילדה שמפרסמת פפיונים, כלומר סינרים חד־פעמיים לתינוקות, שלא ילכלכו את הבגדים היפים בזמן האוכל, שלא יפילו חצי מהאוכל לריצפה. מה שנופל, נופל לתוך הכיס של הפפיון. נחמד ויעיל, אבל בכל־זאת, שום דבר לעומת הילדה המשגעת שבתמונה.

אגב, אני מוכנה לקבל את הילדה לסופי־שבוע, תמורת שני בנים נחמדים בגילאי 9 ו־12. רציניים בלבד יפנו בהצעות למדור זה.

פפיונים באריזה של 10 סינרים 2.98 ש"ח, ובאריזה של 35 סינרים 8.94 ש"ח.

★ ★ ★

ולמי שלא משתמש באפטר־שייב, לא מעשן, לא מנקה אמבטיות, אין לו ילדים ובכל זאת רוצה לחיות — שוקולד חדש של עלית. רוזמרי — שוקולד לבן, ממולא בקרם־אגוזים ושקדים — 1.58 ש"ח לחבילה של 100 גרם והכל נראה יותר טוב. מומלץ לאכול מול סבט לחדשות.

חרצו — תאמינו! לא חרצו — לא תאמינו!

מישהו סיפר לי כי אנשי חברת־הטלפונים האמריקאית בל באו לישראל, לראות כיצד עובדים הטלפונים של היהודים החכמים.

באו, הפנו אותם לבזק. ישבו שם כמה ימים, בדקו קווים, דיברו, הקשיבו ולמדו. בשיחת־הסיכום עם מארחיהם הם דיווחו על המסקנות.

„אנחנו מוכרחים להודות שאתם יותר טובים ומתוחכמים מאיתנו" אמרו אנשי בל. אנשי בזק שלפי אמותיהם ונשותיהם, הם באמת טובים מאד — רצו להאמין, אבל בכל־זאת לא יכלו לבלוע את המחמאה מבלי לשאול איך הם יודעים את זה.

„אצלנו," אמרו אנשי בל „צריך לחייג את כל הספרות של מיספר־המנוי כדי להיווכח שהקו תפוס. אצלכם, לעומת זאת, כבר בסיפרה הראשו־נה אפשר לשמוע את הצליל התפוס."

אנשי בזק לא יכולים להחליט עכשיו אם בל צחקו עליהם בעיניים, או שהם לא הבינו את המערכת ישראלית ונפלו בפח. אנשי בזק חשבו על זה כל־כך הרבה, עד שהם התעייפו ויצאו לעי־צומים.

היגיינה

לא, אני לא אוסיף אף מילה בעניין החומוס.

הייתי צריכה להעביר שעה. היה קר, ונכנסתי למיסעדה מנהמן שבפינת הרחובות דיזנגוף ושדרות־נורדאו. מיסעדה נחמדה. קראתי עיתון, אכלתי מנה מצויינת של איטריות ירוקות ופירות־ים, שתיתי קפה ושילמתי 18 שקלים.

אבל זה לא הכל כמובן. מטעמי סקרנות החלטתי לבקר בנוחיות של המיסעדה. כל אחד והמוזרויות שלו. הכניסה לחדרי־השרותים היתה נקיה ומצוחצחת. פרחים באגרטל, כיור מבריק, סבון חדש, מגבות־נייר ומכונה לייבוש־ידיים. כשניכנסתי לתא־השרותים עצמו חיכתה לי הפת־עה של ממש. מן מיתקן כזה, שבלחיצת־יד אחת עוטף את קרש בית־השימוש במעטפת־פלאסטיק שקופה וחדשה. שיא ההיגיינה. מה שנוהגים לכנות „תרבות" או „איכות־חיים". ביררתי מייד מאיפה מכשיר־הפלא וכמה הוא עולה. בסך־הכל 225 שקלים לכל המיתקן, ותישעה שקלים למילוי, המכיל 1000 שרוולים.

אילו היינו עם נורמאלי היינו מדירים את רגלינו מכל המקומות שבהם יש 55 מיליון חיידקים בחומוס, וגם מכל המקומות שבהם אין

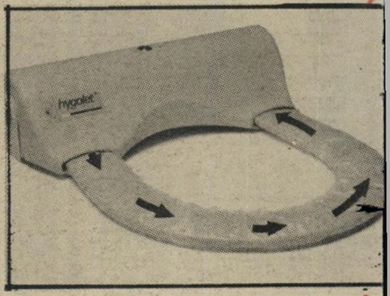

המיתקן ההיגייני
בלחיצת כפתור

מכשיר כזה בבית־השימוש. אבל אנחנו לא עם נורמאלי, ולכן כדאי אולי שמישרד־הבריאות יד־אג לאלה שלא יודעים לדאוג לעצמם.

בעלי־מיסעדות ומקומות־ציבור, תצלצלו לט־לפון 616699־053 ותזמינו, זה נקרא הינולט. לא. אני לא מקבלת אחוזים.

ילדת השבוע
סינר חד־פעמי